

Vacantieproblemen

Niet zoodra wordt het weer een beetje zachter — niet zoodra komt Pinksteren en daarna het einde van het schooljaar in het zicht — of we beginnen te denken en te spreken over de vakantie. Ouderen, doch vooral jongeren, maken plannen, al zeggen we nu vaker dan ooit: „Als er tenminste niets tusschenbeide komt.”

Er zijn menschen voor wie de manier, waarop ze hun vakantie zullen doorbrengen, geen probleem vormt. Daar zijn allereerst zij, die ergens een eigen zomerhuisje hebben, waar ze met hun geheele gezin heen trekken. Of die ieder jaar weer hetzelfde plekje kiezen, waar ze thuis zijn geraakt en waar men hen kent. En ook zij die, precies andersom, geen geld hebben om uit te gaan en dus geen plannen behoeven te maken. Als men buiten woont, of gemakkelijk buiten kan komen, behoeft dit geen oorzaak van verdriet te zijn. Ook met het eigen huis als uitgangspunt kan de jeugd ruimschoots genieten en het is niet eens altijd een nadeel te noemen, wanneer ze dat vroeg leert. Moeilijker wordt het, wanneer men zijn woonplaats heeft in een groote stad, waar de buitenwegen ver weg liggen en het spelen op straat allerlei ongewenschte consequenties meebrengt. En dan denk ik vooral aan de kinderen, die niet al te sterk zijn en een beetje frissche lucht zoo heel hard noodig hebben. Gelukkig wordt er van alle kanten voor de grootstadsjeugd in de vakantie gezorgd, al zouden juist degenen, die zich met deze zorg bezig houden, zeker graag nog twee keer zooveel doen. Doch ook voor hen, die wel iets kunnen en willen betalen om hun kinderen een poosje van het buitenleven te doen genieten, is de vraag: „Waarheen?” niet altijd gemakkelijk te beantwoorden. Als men zelf mee kan gaan, ja, dan weet men zijn kinderen in eigen hoede. Doch hoeveel oorzaken kunnen er niet zijn, waardoor dit onmogelijk wordt! Ik denk nu aan de gezinnen, waar de man gemobiliseerd is en de vrouw zijn taak in het bedrijf zoo goed en zoo kwaad als dat gaat tracht te vervullen. Zij kan er zeker niet met haar kinderen op uit trekken. Of die gezinnen, waar men het financieel niet kan bolwerken, om allen naar een vakantieoord te zenden, doch waar de oudere broers en zusters botje bij botje leggen om het jongste bleekneusje er eens uit te sturen. Voor die allen is de vraag: „Waarheen?” een zeer gewichtige. Ja voor ieder ouder die, uit wát oorzaak dan ook, zijn kind alleen moet laten gaan. Waarschuwde niet pas nog de Centrale Jeugdraad tegen de ongecontroleerde kampeerhuizen, waarbij het verkrijgen van inkomsten als voornaamste doel geldt? Schreef men het niet openlijk in de krant: „Echter is den Jeugdraad gebleken, dat in verschillende dezer huizen wantoestanden voorkomen”? En overweegt men daarom niet de oprichting van een stichting, die den naam zal dragen: „Veilig tehuis voor de jeugd”?

Er kunnen omstandigheden zijn, die het rechtvaardigen, op deze oprichting vooruit te loopen. In dergelijke omstandigheden bevonden zij zich, die op Woensdag 24 April j.l. het genoegen hadden, de oprichting bij te wonen van het vacatiehuis voor de jeugd: „Het land van geluk,” te Oostvoorne. Een heel eenvoudige opening, want men wil vóór alles eenvoudig blijven. Geen groot-scheepsche reclame, die meer belooft dan gegeven wordt. Eerder andersom: meer geven, dan er verwacht wordt. Een prettige tijd voor de jeugd, voor gezonden, maar ook voor zwakken. (Niet voor hen, die werkelijk ziek zijn; die hebben een andere verzorging noodig.) Doch daarbij en daarenboven: een heenleiden tot den Heiland, den Vriend van kinderen.

Als ik u nog mededeel, dat de directrice — een dochter van onzen Hoofdredacteur — en haar trouwe hulp, beiden gediplomeerde zusters zijn, opgeleid in het Diaconessenhuis te Hilversum, behoeft ik omtrent den geest, die er zal heerschen, niet meer te zeggen. Juist omdat de directrice, zoowel als haar ouders, overtuigd zijn van de vele voetangels en klemmen die, ook bij de beste bedoelingen, op het pad van

jeugdverzorgers en -verzorgsters gevonden kunnen worden, heeft men enkele menschen, die uit dezelfde beginselen leven en door dezelfde bedoelingen bezielde zijn, gevraagd, een bestuur te vormen, dat goeden raad en, waar noodig, hulp zal geven. Menschen, wier namen niet onbekend zijn in den kring, waarvoor ik dit schrijf. De voorzitter van dat bestuur, Ds Zeijdner uit Rotterdam, sprak bij de opening goede en bezielende woorden naar aanleiding van Markus 10 : 13 tot 16.

Natuurlijk ligt het niet in mijn bedoeling te beweren, dat dit nu het eenige veilige tehuis voor de jeugd zou zijn! Gelukkig is dat niet zoo! Doch wel vestig ik gaarne de aandacht, vooral van die ouders, die in Rotterdam of omstreken wonen, op deze nieuwe gelegenheid, hun kinderen een prettige, vroolijke, gezonde en, voorzover dat in de macht van menschen ligt, veilige vakantie te bezorgen. Zoowel de directrice als het bestuur hopen, dat de kinderen, die er komen, er werkelijk voor een tijd een land van geluk zullen vinden; doch bovenal, dat ze er indrukken meekrijgen van een blijvend geluk, dat niet van deze aarde is.

J. M. W.-W.

